

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Carlie Walker
THE TAKEDOWN

Copyright © Carlie Walker 2023

First published in Great Britain in 2023 by Orion Books,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05237-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KARLI
VOKER

PREVARA

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Kler i Pita –
ova knjiga ne bi postojala da nije bilo vas.*

PROLOG

BADNJE VEČE

Mnogo toga može se reći o nekoj porodici samo na osnovu garderobe koju njeni članovi nose na Badnje večer. Dok sam odrastala, pripadali smo onoj grupi ljudi koja nosi trenerke. Kao svi obični ljudi. Opušteni. Ja sam imala običaj da se odenem u sivi pamuk od glave do pete, a moja sestra bi se šćućurila pored mene na kauču i jela kozji sir kašikom. Nikada nismo imali veliku svečanu večeru za stolom, sve bi proteklo bez mirisnih ukrasnih sveća. Uključili bismo televizor i davili se u grickalicama.

Ove godine je drugačije.

Toliko je drugačije da nisam sigurna ni odakle da počnem.

Krenimo od večere. Svuda duž stola moja sestra je rasporedila najbolji escajg (blistave viljuške i reckaste poslužavnike), uz ručno izrađene keramičke tanjire bake Rubi. Uskoro, oni će biti pretrpani pireom, ćuretinom i svim onim savršenim specijalitetima koji božanstveno mirišu.

Uprkos tome, borim se sa mučninom.

Nikada nismo ovako obedovali, za dugačkim stolom iskićenim svežim borovim grančicama i vazama obmotanim šljokičastim trakama. Nikada pre nismo osluškivali prigušene udare vetra spolja, koji dodatno naglašavaju naše čudno ćutanje.

Ali najveća razlika je *on*.

Pijuckajući šampanjac negde pri samom kraju stola, verenik moje sestre hvata moj pogled i namiguje mi. *Kreten*. Toliko jako škrgućem zubima da skoro osećam kako se moj zubar trza, te brzo otpijam gutljaj vina, ali nekim preterano naglim, neuobičajenim pokretom. Moj nakit

zveći. To je takođe vlasništvo bake Rubi. Ona mi je lično rekla da pozajmim od nje neke narukvice, zato što je ovo posebna prilika; od mene se očekuje da izgledam „božićno lepo“. Jer imamo goste.

Onako preko ćuretine, zurim u Džonija. Prodorno. Shvatam da bi mogao biti najbolji kockar na svetu. Njegovo lice je *izuzetno*. Ni jedna jedina obrijana dlačica na njemu ne odaje ono što se dogodilo sinoć. U beloj platnenoj košulji, sveže uštirkanoj, izgleda kao svetac. Ili kao neki od onih mekanih polarnih medveda. Naravno, polarni medvedi mogu delovati kao da vole da piju *koka-kolu* i da će se onako mekani ušuškati uz vas tokom ledenih zimskih noći, ali samo probajte da im se previše približite i otkinuće vam glavu.

Samo jedi tu prokletu hranu, opominjem sebe. Samo žvaći i nemoj ni reč da zucneš.

Uglavnom, prilično sam dobra u tome da držim jezik za zubima. Lako se stapam sa okolinom – kad je to potrebno – što je vrlo lako za nekoga poput mene. Ali večeras... kočnice popuštaju. Nakon svega što se desilo, gotovo da osećam kako pucam.

Malo povlačim svoju stolicu unazad.

„Šta to radiš?“, šapuće moja sestra Kala, naginjući se ka meni da je niko drugi ne čuje. Panika preleće preko njenih obrva. Da, njenih obrva. Jednako su zagasitocrne kao i moje, poput uglja, i izgledaju božanstveno. Nekada se nervirala zbog njih jer su joj ličile na gusenice. „Rekla sam bez ikakvih govorancija. I... sva si se preznojila. Zašto se toliko znojíš?“

„Nije tačno da se znojim.“

„Sidni, znoj ti se sliva niz lice.“

Onako nasumično, počinjem da tapkam čelo jednom od stonih salveta i povlačim okovratnik rolke za koji centimetar niže. Ovo je poslednji put da nosim išta od vune irvasa! U ovome ne može da se diše.

„Samo nameravam da kažem nekoliko reči...“

„Ne! Nemoj, molim te. Ti si...“

Ona poseže za rukavom mog džempera kao da smo opet klinke, pokušavajući da me povuče nazad na stolicu. Ali ja sam brža od nje – *ha!* Nesigurno se uspravivši, dok me ona i dalje vuče dole za lakat, nekako uspevam da ostanem na nogama i zatim nožićem za puter kuckam o vinsku čašu. Proizvodim komično tanan zvuk, nalik kašlju vile.

„Želela bih da nazdravim“, kažem. Osmeh mi je topao, prijateljski. Glas mi je graciozan. Mehurići šušte u mom penušavom vinu.

Iznenadna tišina spušta se na trpezariju, a jedini preostali zvuk je pesma *Ti si prava zloća, gospodine Grinče*, koja odjekuje iz zvučnika. Tako prikladno. Za ovim stolom zaista sedi Grinč*. Ali onaj koji se neće promeniti do kraja filma. Njegovo srce zauvek će ostati za *trunčicu* premalo.

„Džoni“, obraćam se vereniku svoje sestre, podižući čašu u njegovom pravcu. „Ne moram ni da ti naglašavam koliki si srećnik zato što te voli neko poput Kale... ali svejedno ću ti to reći.“

Svi za stolom se kikoću.

Čak i Džoni. Čak i Kala. Čak i neki tip na drugom kraju stola, koji će trenutno ostati bezimen. Ne želim ni da razmišljam o njemu. Neću da se sećam nežnog dodira njegovih usana, niti hrapavih dlanova, niti toga kako izgleda u krevetu, dok mu prekrivač doseže samo do izbočenih kukova.

Trenutno, on sedi zavaljen na naslon svoje stolice, rukom prekrivajući usta, iako mu se onaj njegov oštroumni osmeh provlači između prstiju. Pažljivo prati svaku moju reč.

Skoro neprimetno odmahujem glavom i nastavljam da brbljam. „Kala je možda ljubiteljka prazničnih džempera, sa sve svetlucavim nitima i zvončićima, a moguće je i da se malo više plaši malenih hrčaka...“

„Ljubimci u školi su *nepredvidivi*“, meša se Kala, ne uspevajući da se suzdrži a da se ne isceri, rukama pokrivajući lice.

„Ali ne dozvolite da vas to obmane. Najiskrenije rečeno, ona je jedna od najneustrašivijih osoba koje poznajem. I najbolja. Svako ko je upoznana reći će isto.“

Kala krivi glavu u stranu, na onaj ljubazan način koji kao da mi istovremeno govori *Volim te i Sidni, jesi li ti pijana?* I da, možda, moguće je da sam malčice nacvrcana, ali ovo je stvarno važno. Nisam završila govor. Nisam još.

Moje oči se zarivaju u Džonija. „Kad samo već kod toga, moram naglasiti da bih sve učinila za svoju sestru. Bilo šta da je u pitanju, naglašavam.

* Lik iz dela Dr Sjusja *Kako je Grinč ukrao Božić*; u prenesenom značenju, osoba koja je nepristojna, neprijateljski nastrojena i koja uništava sreću drugih. (Prim. prev.)

Karli Voker

Srećna sam što je imam u svom životu i što je volim, kao što i ti imaš sreće što je voliš. Dakle... podignimo čaše.“

Oko stola, sedam čaša sija pod sjajem svećnjaka. Sve je tako iskričavo. Izgledamo kao božićna čestitka.

„Za Kalu i Džonija“, kažem.

„Za Kalu i Džonija“, odgovaraju svi uglas, poput eha, uključujući i čoveka na samom kraju stola. Nik. (U redu, tako se zove. Nik.) Naravno, taj trenutak koristim da uhvatim njegov pogled. On mi upućuje ono jedva primetno iskreno klimanje glavom, koje kao da želi da kaže *Fin govor*, *Sid*, a ja razmišljam o imeli i rupicama pri donjem delu njegovih leđa i – oh, da – kako sam ga zavela po zadatku vlade.

Grlo mi se steže.

Čini mi se da ga možda mrzim.

A pritom nemam pojma kako će se ovo okončati za bilo koga od nas.

„Budite dobri jedno prema drugom“, dodajem na samom kraju, sva zajapurena, „u suprotnom, Džoni, moraću da ti slomim sve kosti, znaš i sam, i sve te izlizane fraze koje uz to idu. U redu? Ko je za ćuretinu?“

UPSALA, ŠVEDSKA
PET DANA RANIJE

Ne mogu samo da mu priđem i zatražim da se umešam. To bi delovalo sumnjivo. Umesto toga, postavila sam se uz samu ivicu plesnog podijuma, gde pijuckam šampanjac toliko usporeno da se čini kao da sam ga jedva i okusila. Zapravo, bitne su samo moje usne. Trebalo bi da se on zagleda u moje usne. U moje usne namazane debelim slojem vatreocrvenog karmina. Ta boja se savršeno slaže sa mojom haljinom: bez bretela, od tkanine koja se usko pripija uz telo i koja kao da hoće da kaže *Ja sam tvoj božićni poklon.*

S vremena na vreme, Aleksej zavrti svoju plesnu partnerku, pa nakrene glavu i virne u mom pravcu. Prilično je suptilan u tome. Ali primećujem takve sitnice. Zapažanje detalja mi je specijalnost. Njegov pogled klizi od mog nožnog zgloba sve do gole kože jednog dela moje butine, pa sve nagore, stižući najzad i do mojih usana. Nekako automatski, razdvajam usne, moje oči hvataju njegove, iskričavo sijajući nekoliko pro računatih sekundi, pre nego što tobože stidljivo ne spustim glavu.

Nisam ja stidljiva.

Samo sam mudra. I dobro istrenirana.

Takođe, sve me svrbuska. Dok prstima stežem čašu šampanjca, nastojim da ignorišem peckanje koje me muči ispod perike. Možda to ne moram da naglašavam, ali draža mi je moja vlastita kosa: pepeljastoplava bob-frizura skoro do ramena, tek toliko da ih ovlaš dodiruje. Nažalost po mene, Aleksej Bugarin Borovkov – moja meta – loži se na brinete.

Tako piše u njegovom dosijeu. Sve njegove devojke (četiri istovremene devojke) imaju dugu, tamnu, talasastu kosu. Dakle, večeras, tako i ja moram da izgledam, ma koliko da mi to smeta i svrbi me.

Otpijam još jedan suludo spor gutljaj šampanjca – i čekam.

Polovinu mog posla sačinjava upravo čekanje, ali tako da ostaneš smiren čak i kad si pod pritiskom.

Bučajući alkohol među zubima, po šesnaesti put pogledom prelazim preko plesne dvorane. Žice treperavih svetiljki vise sa plafona, zelene grančice krase prozore izlepljene veštačkim snežnim pahuljicama, a masivni luster od brušenog stakla kao da želi da krikne: *Luksuz!* Ovo je jedno od onih mesta na kome sigurno nikada nisam mogla sebe da zamislim dok sam bila mala. Božićno bingo-veče u *Losovoj kolibi* – možda; zimski bal za koji karte koštaju dvostruko više od mojih prvih kola – nikada.

Ovde postoje dva slobodna i očigledna izlaza. Nekoliko telohranitelja, koji se muvaju unaokolo, nastoje da deluju neupadljivo. I jedan čovek u čošku, sa bubicom u uhu. To nije jedan od momaka iz naše ekipe. Sigurno je jedan od Aleksejevih. Na drugom kraju prostorije, gudački kvartet svira *När det lider mot jul*, švedsku božićnu pesmicu u kojoj prevladava zvuk violine, a moje štikle kuckaju sve do samog kraja melodije. Svi aplaudiraju violinisti – a onda sledi vreme za pokret.

Ja čak ne moram ni da se pripremam.

Meni je to već ušlo u naviku, nešto kao memorija mišića, jer moj um i telo rade sinhronizovano.

Aleksej se udaljava korak od svoje partnerke, posle čega joj se naklanja, da bi na kraju ustremio pogled pravo u mene. Na sekundu, stiče se utisak kao da smo mi jedino dvoje ljudi u toj plesnoj dvorani.

A sada, preostalo mi je samo da namamim Alekseja.

Usporeno oblizivanje usne trebalo bi da upali, kao da tobože razmišljam o tome kakvog li je on ukusa – ali se zaustavljam na pola puta pre nego što se ugriзем za usnu. Kao bajagi sam se trgnula. Pa ja sam tako naivna i čedna! Aleksej to uočava i odmah razmetljivo zakorači u mom smeru, sa onom svojom belom kravatom i u sakou, baš kako sam i znala da će postupiti.

„Prelepa si“, kaže Aleksej. Govori engleski jezik sa приметnim akcentom i pruža mi ruku u beloj rukavici, uveren da ću je prihvatiti. Moji prsti nežno klize među njegove, kao da sam neka krhka ptičica – a ne, recimo,

varljivo snažna agentkinja CIA koja bi bila u stanju da ga onespособi glatko i tiho. Ispod haljine, sva sam u moćnim i mišićavim oblinama. Jedan sekundant me je nekom prilikom opisao kao „više napadnu nego lepu“. Sa naglaskom na *napadna*.

Aleksej me povlači do sredine plesnog podijuma, dok se kvartet iznova zagreva. Ovoga puta je u pitanju neka sporija kompozicija, u kojoj se više ističe violončelo.

„Ti si Bugarin?“, pitam ga na engleskom, oponašajući švedski akcentat. Ova plesna dvorana je u Upsali, na pola sata vožnje vozom od Stokholma, tako da švedski pseudonim zvuči najlogičnije.

Aleksej se ceri, privijajući moje grudi uz svoje, a ja se trudim da se ne ukrutim. Moram da se postaram za to da dišem opušteno, normalno. Njegov vrat miriše kao crvene krvave narandže, uz primesu onog vonja karakterističnog za svačiju kožu pojedinačno, a svetla kosa boje senfa mu je zalizana iza ušiju. U cipelama sa visokim potpeticama, svega sam nekoliko centimetara niža od njega. Uklapamo se. „Pametna devojka“, odgovori on, nakon što je prvo coknuo jezikom. „Dakle, prepoznaješ akcente? Govoriš li bugarski?“

„Govorim šest stranih jezika“, iskreno mu uzvraćam. To je prva i jedina istina koju mu izgovaram te večeri. „Ali moj bugarski i nije baš najbolji.“

„Kao što ni moj švedski nije sjajan.“ Aleksejeve usne se blago krive. „Kladim se da bismo nas dvoje mogli jedno drugo mnogo čemu da naučimo...“ Ostavlja to pitanje otvoreno, čekajući da mu kažem svoje ime.

„Analisa“, lažem.

Analisa Andešon. Pripadnica viših slojeva iz Geteborga. U horoskopu Devica. Jahačica. Voli da pije džin i *dibone*^{*}, sa kriškom limuna.

Naprосто je smešno koliko toga čovek može da zna o nekoj osobi koja uopšte i ne postoji.

I koliko malo može da zna o osobi koja je stvarna.

Aleksejevi prsti prepliću se sa mojima na način koji bi – pre nekoliko godina – izazvao žmarce u mojoj kičmi. „Sama si ovde, Analisa? Nije dobro biti usamljen na Božić.“

* Vrsta vermuta koji se pravi u Francuskoj. (Prim. prev.)

Sam za Božić.

Na mom poslovnom polju, ljudi love tuđe slabe tačke. Ali ono što Aleksej ne zna jeste to da opasno na prstima gazi oko zone moje ranjivosti. Članovi moje porodice mi nakratko blesnu pred očima – Kala, baka Rubi, Slatkica, čak i tata – pre nego što trepnem i njihovi likovi nestanu. Oni nipošto ne smeju biti ovde, u jednom ovakvom trenutku. Aleksej nije muškarac koga biste mogli da nazovete „dobrim momkom“. Tokom poslednja tri meseca, finansirao je ugovore o prodaji oružja protiv saveznika NATO-a. Daj mu bilo šta drugo osim pune koncentracije, pa ćeš leteti nazad u Sjedinjene Države, ali tako što ćeš biti spakovan u vreću za leševe.

Podignuvši glavu, dodirujem oštru ivicu Aleksejeve vilice, a potom mu šapućem pravo na uvo: „Ali više nisam sama, zar ne?“

Kroz njegovu košulju mogu da osetim kako su mu se otkucaji srca ubrzali. Po vratu mu vidim da je diskretno progutao knedlu, i eto, imam ga. Znam da ga držim u šaci.

Devedeset i pet procenata mog vremena, moj posao u CIA nije ovakav. Uglavnom, dobijam tačno određen skup uputstava. Da regrutujem inostrane špijune. To je to. To je ono čime se ja bavim. Ja ih identifikujem, posmatram ih i proučavam ih, nakon čega ih povezujem sa američkom vladom. Slali su me svuda širom Severne Evrope i bivšeg Istočnog bloka. To znači duge mesece sastanaka u stražnjim prostorijama i barovima – ali onda, ponekad, iskrsnu neki drugačiji zadaci. *Sin bugarskog milionera, koji je trenutno na proputovanju kroz Evropu, prisustvuje jednom dobrotvornom balu u Upsali. Neko ga je ubedio da preda novac svog oca i da kupuje delove za projekte. Audio i video nadzor pokazali su se do sada kao bezuspešni. Neophodno je da saznaš sa kime će se susresti kasnije te večeri.* Odjednom, bivam prinuđena da svoje vrećaste pantalone zamenim haljinom koju mi je obezbedila vlada. Plešem, iz kompozicije u kompoziciju, pre nego što zavučem ruke ispod Aleksejevog sakoa, blago opipavajući njegova čvrsta prsa. Prsti su mi okretni, nežni, vešti.

Aleksej praktično prede od zadovoljstva. „Znaš“, mrmlja on tada, „izgledaš kao ona američka...“

Pazim da izbegnem naznaku bilo kakve napetosti u ramenima.

„... glumica“, završava on rečenicu, što je daleko poželjnije nego da je kazao *američka špijunka*. „Kako se ono beše zove? Ona sa upečatljivim licem. Okruglim licem. Tamne obrve, plava kosa.“

„Okruglo lice...“, pretvaram se da mozgam, još više ga ometajući skretanjem pažnje dok moji prsti krstare postrance njegovog tela i – *eto ga*. Prilepljujem minijaturni audio-uređaj za snimanje u malom udubljenju negde kod poruba njegovog sakoa.

„Ah!“, uzdahne Aleksej, kao da ga je ujela pčelinja beba, a moji mišići se spremaju da blokiraju mogući napad. Iznutra, opuštam se kada on na kraju zaključí: „Ne mogu nikako da joj se setim imena, ali nema veze. Ti tako dobro plešeš da si mi načisto pomutila um.“

Zavodljivo i tobože stidljivo spuštajući trepavice, zahvaljujem mu.

Ne dešava se često da dobijemo ovakav pogodak: misija koja teče tako sablažnjujuće glatko, nalik pokaznoj vežbi. Aleksej je jednako mogao da bude i farmerski instruktor koji igra ulogu milionera. Nešto me nervira: sumnjam da je ovaj zadatak možda prošao predobro. Ali bila sam pažljiva koliko god je to bilo u mojoj moći – i biću u istoj meri na oprezu kada se budem vraćala kući. Nakon što tehnički tim napokon skine moju bubicu kako bi se sve potvrdilo, aha, moći će da čuju sve kroz Aleksejevu bubicu. Sada smišljam najprostiji i najučestaliji izgovor, koji uvek ima prođu.

Moram da piškim! Zdravo.

Prolazeći pored vrata od toaleta, šmugnem niz hodnik u suprotnom pravcu i neprimećena se ušunjam u garderobu. Sve je to unapred smišljena koreografija, metodično izložena. Dva puta proveravam jesam li zaista sama – a potom prolećem kroz sledeći deo, dok kažeš keks. Zbacujem periku. Oblačim crnu jaknu sa kapuljačom. Izuvam štikle. Navlačim gumene čizme. Uvlačim se u iznošeni par kargo pantalona, onako preko haljine, upasujući svilenu tkaninu u predelu struka. Dvadeset sekundi, eto toliko mi je vremena bilo potrebno, a već sam spremna da izađem na ulicu. Zgrabivši svoj ranac iz jednog ormarića u ćošku, polako ali samouvereno izlazim iz garderobe – i zaranjam u centar Upsale.

Hladan vetar i snežne pahuljice šume pokraj mojih ušiju, podsećajući me na Mejn: klizanje u decembru; smrznuti prsti pored logorske

vatre; ono prvo namigivanje zime. Hitro povlačim nagore kapuljaču svoje jakne, skrivajući svoju oštru kosu; ukoliko bi bilo ko krenuo da me prati, moći će da vide samo nejasni oblik osobe: ugladene, moguće atletske građe, relativno visoke.

Na svu sreću, niko me ne sledi do železničke stanice. Niko sumnjivog izgleda ne ulazi u isti vagon kao i ja. Niko ne viri preko mog ramena dok se pretvaram da čitam časopis *Plaza Kvina*. U toaletu voza, umorno odahnem i provlačim zglobove ruku ispod mlaza vode iz česme, trljajući ih, sve dok se šminka ne razlije i crni obrisi moje tetovaže u vidu mladog meseca ponovo ne postanu vidljivi. Ponekad imam utisak da taj maleni crtež jedini uvek ostaje kao pravo obeležje osobe koja sam bila.

Pljusnuvši pune šake vode preko lica, zurim u ogledalo, a onda dohvatam parče toalet-papira kako bih obrisala onaj lepljivi crveni ruž sa usana. Izgledam li ja srećno?

Možda je to zapravo pogrešno pitanje. Ovaj posao nikada nije ni bio zamišljen tako da me učini srećnom.

Ovaj posao je trebalo da me učini... Kakvom? Nedodirljivom?

Ponovo u Stokholmu, upadam u prvu prodavnicu namirnica i kupujem veknu švedskog hleba sa cimetom, čiju trećinu prožderem već na putu do kuće. Zapravo, to nije moj *dom*. Hotel *Riversajd* u Stokholmu samo je uzgredno mesto gde sam boravila tokom prethodna dva dana. Fino je tamo. Daleko je bolje od stanične zgrade u Makedoniji, ili onog hostela na Balkanu. Aparat za kafu obezbeđuje mi prilično pristojan espresso (ukoliko vam je stalo samo do nivoa kofeina; „toliko kofeina da sam u stanju da predviđam budućnost“ je otprilike prava doza za mene). Hotelski tepisi su plave boje, *Ikeini*, slike neverovatno čupavih krava opasavaju zidove hodnika, ali najbitnije je što me niko ništa ne zapitkuje, osim uobičajenog: „Kako vam prija naš smeštaj?“

Što je dobro. Očigledno.

U predvorju sa drvenim parketom prebacujem torbu sa namirnicama na prevoj lakta, posle čega pritiskam dugme u liftu za treći sprat, pa nakon što se začuje ono poznato *ping*, ulazim unutra. Pete mojih čizama trupkaju po hodniku, ostavljajući tragove od snežnog praha, a kada stigнем do svoje sobe (broj 306, odmah pored mašine za isporuku kafe), skidam rukavicu, posežući duboko u džep jakne, u potrazi za ključem.

Šta li moja porodica sada radi, šest dana pred Božić, tamo u našoj kući u Mejnu? Ne mogu da ne mislim na njih.

Takođe... kao da nešto čujem. *Nekoga*. Upravo u ovom času, u mojoj hotelskoj sobi.

Taj zvuk pogađa me poput strelice, pravo u vrat. *Nikada* ranije niko mi nije provalio u hotelsku sobu. Nikada, baš nikada. Sigurno ne posle bilo koje misije.

Tačno sam znala da je ova operacija prošla čak isuviše glatko i bez vidljivih problema! Da nije neko uočio kako sam stavila sićušni uređaj za audio-nadzor na Aleksejev sako? Da li sam kompromitovana? *Ko je to, dođavola, u mojoj sobi?* Prenuvši se, spuštam hleb na pod, razvezujem ruksak, pa odmah posežem za pištoljem. Sa duge strane vrata, čuje se glas koji podseća na ženski – kao i žamor nekog televizijskog programa. Uljez nešto gleda. Možda neki kviz? Da li je to stvarno moguće? Na svakih nekoliko sekundi, odjekuje zvonce, nešto kao: *Ding, ding, ding, osvojili ste nagradu!* A onda osoba u mojoj hotelskoj sobi ispušta glasan, hrapav i gotovo groktav smeh, poput Mis Pigi iz *Mapetovaca*.

Sve mi ovo smrdi na klopku. I to na jednu od onih zamki koja nikako ne znači ništa dobro. Zar ne bi ona trebalo makar da pokuša da se sakrije u ormaru, spremna da iskoči i da me probode nožem?

Ipak, nesuvislo bi bilo da stojim ovde zauvek. U toj sobi se nalaze informacije vredne dva meseca truda, tako da ne mogu jednostavno da ih napustim. Moj rukovodilac bi me ubio. Ukoliko me osoba koja vreba u mojoj sobi ne ubije pre toga...

Iznenada, televizor zamukne.

A onda se začuje glas: „Jesi li to ti, Sidni? Uđu, molim te.“

Njen akcenat je američki. Sa Srednjeg zapada, sudeći po tome kako joj zvuči naglasak. Neki novi trik? Moja utreniranost pali se skoro refleksno. Obučena sam da dvaput duboko udahnem. Da potisnem svaki strah. Čvrsto stežući pištolj za pojasom, zaobilazim hleb sa ukusom cimeta i tek tada primećujem da vrata nisu zaključana. Odškrinem ih, pa virim unutra. Plavi itisoni, plavi zidovi. Par iznošenih sportskih patika, odloženih pored ulaznih vrata, upravo na mestu gde sam ih i ostavila. Ali skoro odmah me je zapahnuo i miris ćufti. I to onih u... krem sosu sa

muskatnim oraščićem? Što je jelo koje ja svakako nisam naručila, niti sam ga ijednom donela u ovu sobu. Skrećem iza ćoška, pored ulaza, tačno u...

„Oh, baš lepo. Stigla si.“

Žena u mojoj sobi jedva da me je i pogledala. Naizgled nemarno je okrenula glavu u mom pravcu, taman koliko je dovoljno da vidim oštre crte njenog profila. Kratka kosa boje kestena joj uokviruje lice. Sve na njoj kao da vrišti *produvana vetrom*, iako ona zapravo udobno sedi za stolom za obedovanje pored televizora. Mora da ima oko četrdeset godina. Četrdeset dve? Četrdeset tri?

Ali, što je najvažnije, nemam blage veze ko bi ona, dođavola, mogla da bude.

Ili zašto je naručila toliko mnogo ćufti. Sto je bukvalno pretrpan, jer se na njemu nalazi i poslužavnik sa dimljenim lososom, činija špageta, kao i porcija nečega što liči na srnetinu. Ili je to meso neke druge divljači, možda irvasa?

„Malčice sam bila ogladnela, pa sam poručila pomalo od svega.“ Žena onda sleže ramenima, naglo zaklapajući hotelski jelovnik, pa se tek onda u celini zagleda u mene. Oči su joj kao sokolove, bistre, sposobne da zaplaše svaku prosečnu osobu. „Ti jedeš meso, je li tako? Trebalo je da naglasim da mi pošalju po dve porcije, ali nisam bila sigurna kada tačno mogu da te očekujem. Jesi li za oranžadu? Uskoro stiže još hrane. Načulji uši da nam ne promakne kad neko pokuca na vrata... Zar nećeš da sedneš?“

Rukom mi pokazuje na drugu stolicu.

„Oprosti“, kažem, iako mi uopšte nije žao. Sarkazam naprosto krvari kroz moj glas. „Ko si ti, u stvari?“

„Nećeš valjda da me upucaš, zar ne?“

Moj pištolj ostaje u istom položaju, onako nagotovs, usmeren pravo u njenu glavu, iako se blagi osećaj straha razliva sa mojih usana. „Neću ukoliko ti ne opališ prva.“

„Dobro je“, kaže ona, odmahujući rukom. „Jer to bi bilo prilično zbrkano i opterećujuće. Previše je to papirologije, a verovatno bi dospelo i u vesti, ukoliko ne uspeš da dovoljno brzo pronađeš neku zabit gde ćeš baciti moj leš. Nema mnogo đubrišta u ovom gradu. Morala bi da bučneš moje telo u reku. Doduše, naravno, ne treba smetnuti s uma

ni činjenicu da je reka trenutno zaleđena, te bi prvo morala da probušić rupu na površini. Oduzelo bi ti baš mnogo vremena.“ Dohvatajući daljinski upravljač, ravnodušno menja televizijski kanal, pa se zagleda u ekran na okvirno nekih dvanaest sekundi, posle čega upire prstom u televizor. „Kako se tebi ovo čini, šta se tu zapravo dešava?“

Ništa ni približno toliko uvrnuto kao ono što se odvija ovde u stvarnosti, pomišljam. Na ekranu teče neka uobičajena kućna scena. Reč je o nekoj švedskoj sapunici. Netremice gledajući u ženu sa ćuftama, izvesno vreme slušam, dok Helga – čini mi se da se zove Helga – saznaje da ju je ljubav njenog života, Sven, zapravo prevario. Na dan njihovog venčanja. Sa njenom sestrom.

„Porodična drama“, izgovaram ravnim glasom. Ali jedan mali mišić na mojoj vilici zatreperi. Na svakih nekoliko sekundi, moj pogled skreće u pravcu ormara, iščekujući napadača (Aleksej? Neki Aleksejev saradnik?) da iskoči iz moje zimske garderobe.

„Ah!“ Žena šmrca, a onda trlja nos. „Poznato mi je sve o porodičnim dramama. Trebalo bi da sam sad u Finskoj.“ Nakreće glavu ka susednoj sobi, kao da je Finska odmah tu u komšiluku. „Raspust na skijanju. A mrzim skijanje. Previše je snega. Moj sin je iščaošio oba ručna zgloba odmah prvog dana. Možeš li da poveruješ! *Oba* zgloba.“

„To je... užasno“, kažem sa taman dovoljno empatije, pažljivo odmeravajući svoje reči. Ako *uopšte imaš sina*. Da li me ona obmanjuje? Govor njenog tela deluje opušteno, nije nadmena; čini se da je iskrena, ali sve to se može i odglumiti. Moguće je da se to nauči. Moj um se usredsređuje na njen izgovor samoglasnika, pitajući se da li mogu da pronađem neku rupu u njenom američkom akcentu. Možda ga je namerno tako oblikovala. Da li pripada FSB-u*? Da nije možda tajni agent, pa je sve ovo sada samo njena maska? Istovremeno, pitam se da li je moj laptop i dalje zaključan u fioci toaletnog stočića.

„Pa, dobro, to će mu pružiti povoda da se na nešto žali. Moj sin voli da stalno zbog nečega zakera... Dakle, ozbiljno ti kažem, spusti pištolj. Ja sam nenaoružana, vidiš?“ Onda kreće da ispipava svoj vuneni džemper,

* FSB – Federalna služba bezbednosti: obaveštajna služba Ruske Federacije kojom upravlja ruski predsednik. (Prim. prev.)

koji izgleda tako tipično finski, poput poklona iz suvenirnice. Na njemu su čak prikazani i plodovi brusnica. „Ni ispod stola nema ničega, kapiraš? Proveri i ormar ukoliko hoćeš. Baci pogled i ispod kreveta. Tamo nema nikoga. Ovde smo samo ti i ja i ove ćufte, mmm! Na istoj smo strani.“

Ja frkćem, pri čemu mi pramen plave kose pada preko oka. „Nema šanse da ti jednostavno poverujem da si ti...“

„Sidni Swift“, kaže ona, zavalivši se na naslon svoje stolice. Ruke su joj uredno i smerno položene na krilo, tako da podseća na školsku bibliotekarku. „Imaš dvadeset i šest godina. Radiš kao referent za slučajeve i obaveštajni agent za službu CIA. Odlično se snalaziš sa stranim jezicima. Trenutno se baviš preobraćanjem jednog prebeglog albanskog kriminologa u korisnu alatku – i upravo si se vratila sa jedne božićne proslave. Kod sina nekog milionera, ako sam dobro zapamtila? Nešto u vezi sa oružjem i projektilima? Školu si pohađala u Kejp Hataveju, u Mejnu, gde si... čekaj da vidim da li se dobro sećam... svirala flautu u školskom orkestru i osvojila si državno prvenstvo u debatama dve godine u nizu. Smem li da ti pokažem fotografiju?“

Usta mi se suše. *Kako... Kako je samo...?*

Polagano, ispod tanjira sa ćuftama, ona izvlači fotografiju, pomoću dva prsta je gurnuvši tako da sklizne preko površine stola, pravo ka meni. Slika prikazuje šesnaestogodišnju devojkicu, kose okupane suncem, sa gustim obrvama, dok joj se u ustima nazire zubna proteza. Njene inteligentne oči se sjaje, nalik mačjim, dok prodorno zuri pravo u objektiv kamere.

U naručju drži trofej dobijen za najbolju debatu.

Ona je ja.

„Studirala si Međunarodne odnose u Boudoinu“, nastavlja da recituje ta žena, „a potom u Džordžtaunu. Diplomirala si sa odličnim ocenama i pohvalama, tvoja majka je preminula dok je tvoja mlađa sestra još bila beba – saobraćajna nesreća, iznenada – tako da su te odgajali baka i otac udovac. Na praksi, postigla si rezultat koji je bio treći po redu u tvojoj klasi, na polju regrutacije, ali si zato bila druga u odbrambenim postupcima. Na svom privatnom mobilnom telefonu imaš više slika psa koji se zove Slatkica, nego slika ljudskih bića. U ovom trenutku nisi ni u kakvoj ljubavnoj vezi. Zapravo, gotovo da si usedelica. Kako mi ide do sada?“